

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **T. T. K. C.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem JUDr. Matoušem Jírou
sídlem 28. října, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2015, č. j. MV-71572-3/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“),

ze dne 14. 4. 2015, č. j. OAM-7100-37/MC-2010. Tímto rozhodnutím byla dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a dle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

I. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost a nepřiměřenost vydaného rozhodnutí žalované. Byla přesvědčena, že správní orgány v jejím případě dostatečně neodůvodnily podmínku opakovaného závažného narušení veřejného pořádku pro naplnění požadavku zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně nebyl dle jejího názoru hodnocen vůbec nebo byl hodnocen zcela nedostatečně a pouze v obecné rovině, a žalovaná tak vydala rozhodnutí vycházející pouze ze závažnosti dotčeného veřejného zájmu a další kritéria již nijak nepoměrovala. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 - 34. Žalovaná vůbec nezvažovala, jaký by měla skutečný dopad situace, pokud by žalobkyně byla povinna opustit území České republiky, nakolik by případné přestěhování její dcery (občanky České republiky) do Vietnamu mělo vliv na její život, případně jaký dopad by mělo na žalobkyni a její dceru, pokud by dcera zůstala v České republice, zda a v jakém rozsahu by žalobkyně měla reálnou možnost svou dceru navštívit, a to jednak s ohledem na podmínky udělování víz, ale i s ohledem na s návštěvou spojené náklady.
3. Dále žalobkyně poznamenala, že výkon trestu odnětí svobody ji nezavazoval rodičovské odpovědnosti, tedy jejích práv a povinností k dceři. Dcera chodí žalobkyni pravidelně navštěvovat společně s její pěstounkou, paní Ing. H. J., je si vědoma toho, že žalobkyně je její matka, má k ní blízký vztah, který se bude moci prohloubit po propuštění žalobkyně z výkonu trestu. Hloubku vztahu mezi žalobkyní a její dcerou může dosvědčit Ing. H. J., jejíž výslech žalobkyně navrhla provést k důkazu.
4. Naprosto v obecné se rovině se dle názoru žalobkyně správní orgány zabývaly rovněž možnostmi žalobkyně získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Z činnosti ministerstva vnitra je přitom zřejmé, že jiné pobytové oprávnění nebude žalobkyni uděleno, neboť jedním z důvodů pro zamítnutí žádosti o přechodný pobyt je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a tento důvod bude v případě žalobkyně nepochybně spatřen.
5. Žalobkyně pokládala za nesprávnou také argumentaci žalované ohledně čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, jelikož znění těchto článků rozhodně nelze vykládat jako ustanovení ospravedlňující zásah správních orgánů do rodinných a osobních poměrů mezi rodičem a dítětem. Rozhodnutím žalované je dle žalobkyně obcházen čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, kdy fakticky dojde k oddělení dítěte od jeho matky, aniž by tak bylo

rozhodnuto nezávislým soudem. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobkyně navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

II. Vyjádření žalované

6. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti uvedl, že přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově totožné věci. Z tohoto rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Také z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobce k žalobě přiložil (viz zejména rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), je dle žalobce patrná ustálená praxe odvolacího správního orgánu zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenány body, a to na podkladě podaného odvolání, ve kterém odvolatel provedení takového posouzení požadoval a na nezpůsobilost podkladů upozorňoval.
7. Žalovaná se v rámci svého vyjádření k podané žalobě domnívala, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené pro odůvodnění správního rozhodnutí v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), že v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem odůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.
8. Dále konstatovala, že ze spisového materiálu v předmětné věci vyplynulo, že žalobkyně se na území České republiky dopouštěla trestního jednání souvisejícího jednak s drogovou kriminalitou, jednak spáchala trestnou činnost související s právem autorským. Dle žalované přitom není ve veřejném zájmu, aby na území požívali výhody spojené s nejvyšším pobytovým oprávněním cizinci, kteří se dopouštějí závažné trestné činnosti, jako tomu bylo v případě žalobkyně. Žalovaná pak měla za splněnou i podmínku, že napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, jelikož ta se na území řádně neintegrovala a nevytvořila si zde natolik pevné vazby, ze kterých by bylo možné usuzovat na nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého či rodinného života. Závěrem proto žalovaná navrhla, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou

[§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaná výslovně souhlasily s projednáním věci bez nařízení jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

10. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. V projednávaném případě je předmětem řízení rozhodnutí ve věci zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky, a to z důvodu opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem a pravomocného odsouzení žalobkyně soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky.
12. Dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Stejně tak podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Žalobkyně předně v podané žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na nedostatečné odůvodnění naplnění podmínky *opakovaného závažného narušení veřejného pořádku*. Krajský soud k takto uplatněné námitce uvádí, že interpretací neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se ve své rozhodovací činnosti zabýval již Nejvyšší správní soud, a to v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS. V něm přitom vyslovil, že „*při výkladu pojmů "veřejný pořádek", resp. "závažné narušení veřejného pořádku", používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity*“. Z těchto závěrů následně Nejvyšší správní soud vycházel i v případě, kdy se zabýval interpretací pojmu závažné narušení veřejného pořádku ve vztahu k ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to v rozsudku ze dne 3. 10. 2013,

č. j. 7 As 90/2013 - 41, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: „*Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak (...) může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen "Úmluva").*”

15. V daném případě přitom správní orgány hodnotily jednání žalobkyně, která byla opakovaně pravomocně odsouzena, a to jednak pro spáchání trestných činů porušování práv k ochraně známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle ustanovení § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), a jednak zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle ustanovení § 283 odst. 1, 2 písm. a) a odst. 3 písm. b) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Správní orgány zohlednily především závažnost trestné činnosti žalobkyně související s drogovou kriminalitou, délku doby, po kterou se žalobkyně předmětného jednání dopouštěla, jakož i skutečnost, že v jejím pokračování žalobkyni zabránil až zásah Policie České republiky. Ministerstvo vnitra pak ve svém rozhodnutí poukázalo též na okolnosti, za nichž nezletilá dcera žalobkyně získala české státní občanství, kdy v rodném listu zapsaný J. K. podal žalobu na popření otcovství s tím, že nemůže být otcem nezletilé. Z těchto skutečností správní orgány následně dovodily, že žalobkyně není dlouhodobě ochotna respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky a do společnosti se dostatečně neintegrovala.
16. Dle krajského soudu tedy žalovaná, potažmo ministerstvo vnitra, přesně a vyčerpávajícím způsobem popsalo, na základě jakých skutečností a důkazů mělo za prokázané, že se žalobkyně dopustila opakovaného závažného narušení veřejného pořádku. Krajský soud pak v této souvislosti zároveň připomíná, že v případě trestné činnosti související s drogovou kriminalitou je vysoce žádoucí přísný postup, jelikož užívání návykových látek nejen způsobuje škody na zdraví, ale má především ničující dopad na společnost jako takovou a v jejím rámci především na mladistvé, kteří jsou tímto nebezpečím vzhledem ke své nezralosti ohroženi ve zvýšené míře. Mezi základní, trvalé a vážné zájmy každého státu se přitom nepochybně řadí též ochrana veřejného zdraví. O závažném narušení veřejného pořádku [resp. naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců], není proto vzhledem k popsaným okolnostem soud pochyb.
17. V případě žalobkyně pak byla současně naplněna též podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2012, č. j. 40 T 13/2011 - 2177, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 9. 2012, č. j. 1 To 32/2012 - 2435, odsouzena též k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let a šesti měsíců, kdy pro výkon trestu byla zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou.

18. Krajský soud se tedy následně zabýval námitkou žalobkyně týkající se nepřiměřeného zásahu

do jejího soukromého a rodinného života. Rovněž otázka přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života přitom byla opakovaně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, zejména bod 23. odůvodnění; rozsudek ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75; nebo rozsudek ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). K dané problematice pak existuje také bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života

ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. věc *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99).

19. Podle výše zmiňované judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory:

(1) povaha

a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře, např. v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého

a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech“. Tytéž závěry pak je možno v daném případě vztáhnout i k ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

20. Nejprve tedy bylo nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně v důsledku žalobou napadaného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti přitom krajský soud opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměruje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku na právu na soukromý a rodinný život“.
21. V nyní projednávané věci přitom lze za možný zásah do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život považovat skutečnost, že zrušení trvalého pobytu je způsobilé narušit její soužití s dcerou na území České republiky. Žalovaná přitom rodinný život žalobkyně nijak nezpochybovala, naopak ve svém rozhodnutí připustila, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude mít dopady do života žalobkyně. Vycházela přitom ze skutečnosti, že žalobkyně má v České republice nezletilou dceru, občanku České republiky. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení žalobkyně od její dcery, tak varianta přesídlení žalobkyně a její dcery do Vietnamské socialistické republiky by proto mohly představovat potenciální zásah do rodinného života žalobkyně.
22. V návaznosti na výše uvedené pak správní orgány dále hodnotily, že žalobkyně je svobodná, z její výpovědi vyplynulo, že má v České republice přítele, avšak neviděli se čtyři roky, zhruba jednou do měsíce si píší. K tomu dále doplnily, že tento přítel, rovněž cizinec, byl odsouzen v totožné trestní věci jako žalobkyně, a to rovněž k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce osmi let a šesti měsíců a trestu vyhoštění z České republiky na neurčito. Žalobkyně přitom získala povolení k trvalému pobytu v roce 2003, a to z důvodu sloučení rodiny (s rodiči). V současné době však dle tvrzení žalobkyně její matka, otec i oba sourozenci žijí ve Vietnamu. Ministerstvo vnitra rovněž upozornilo na skutečnost, že žalobkyně dobře neovládá český jazyk. K tomu doplnilo, že žalobkyně bude mít v zemi původu zázemí, má tam nejbližší příbuzné a má se kam vrátit.
23. Ve vztahu k nezletilé dceři pak správní orgány poukázaly na možné oslabení vzájemných vztahů mezi žalobkyní a její dcerou z důvodu výkonu trestu odnětí svobody žalobkyně, kdy v podstatě po celou délku života své nezletilé dcery žalobkyně pobývala buď ve vazbě, nebo ve výkonu trestu odnětí svobody. Městský úřad Znojmo přípisem ze dne 1. 7. 2013, č. j. MUZN 37613/2013, oznámil správním orgánům, že o dceru žalobkyně je postaráno v rámci pěstounské péče, pěstounka s dcerou žalobkyni ve vězení několikrát navštívila, přičemž to, zda bude svěřena do péče matky, nebylo v době rozhodování správních orgánů zřejmé. Žalovaná k tomu doplnila, že pokud by žalobkyně byla nucena opustit území České republiky, nebyl by její kontakt s dcerou nijak zásadně odlišný od kontaktu, který spolu mají po dobu jejího výkonu trestu odnětí svobody. Navíc dcera žalobkyně hovoří pouze česky, a proto by při kontaktu s žalobkyní musel být přítomen tlumočník.
24. Stran okolností, za kterých se žalobkyně dopouštěla trestné činnosti, správní orgány poukázaly na to, že dcera žalobkyně se narodila dne 29. 1. 2010, přičemž žalobkyně prodávala drogy dle rozhodnutí trestních soudů (viz výše) od konce roku 2009, tedy i ve vysokém stupni

těhotenství s tím, že její trestná činnost byla ukončena až zásahem Policie České republiky. Od páchaní trestné činnosti navíc žalobkyni neodradilo ani probíhající řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

25. Žalovaná se pak ve svém rozhodnutí vyjádřila též k hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z ekonomického pohledu. V této souvislosti uvedla, že z rozhodnutí trestních soudů vyplynulo, že žalobkyně spolu s dalšími odsouzenými páchala trestnou činnost prodejem drog, a to ve finančním objemu vyšším než 900 000 Kč. Proto se žalované i náklady spojené s vycestováním žalobkyně z území s ohledem na způsob života, který žalobkyně na území České republiky vedla, jevíly jako přiměřené. Argumentaci žalobkyně ohledně vysokých finančních nákladů spojených s návštěvami dcery v České republice proto nebylo možno přisvědčit, a krajský soud ji z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí neshledal jako relevantní, neboť i možné zhoršení ekonomické či sociální situace žalobkyně v případě návratu do země původu nemůže být důvodem, který by převážil nad zájmem společnosti na ochraně veřejného pořádku.
26. Krajský soud tak dospěl k závěru, že při posuzování a hodnocení okolností soukromého a rodinného života žalobkyně vzaly správní orgány obou stupňů v úvahu všechny relevantní okolnosti, a rovněž přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Nelze přitom souhlasit s tvrzením žalobkyně, že by hodnocení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života provedly správní orgány pouze v obecné rovině. Jak krajský soud popsal výše, správní orgány se zabývaly zcela konkrétně a podrobně relevantními okolnostmi posuzované věci. Za nepřipadný proto krajský soud považuje také odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 - 34, neboť v posuzovaném případě má naopak za to, že správní orgány posoudily kritéria přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně dostatečně.
27. V tomto ohledu se pak jevílo nadbytečným také provádění důkazu svědeckou výpovědí pěstounky dcery žalobkyně, paní Ing. H. J., jež měla dosvědčit hloubku vztahu mezi žalobkyní a její dcerou, neboť výslech této svědkyně nebyl pro posouzení důvodnosti podané žaloby nezbytný. Krajský soud (stejně jako správní orgány v předcházejícím řízení) nečinil spornou existenci sociální vazby, kterou si žalobkyně na území České republiky vytvořila, a nezpochybňoval ani pouto mezi žalobkyní a její nezletilou dcerou. Je patrné, že vydané rozhodnutí se v rodinném životě žalobkyně negativně projeví. Krajský soud se však zároveň ztotožnil s hodnocením žalované, že s ohledem na závažnost páchané trestné činnosti žalobkyně nelze tento zásah v daném případě shledat nepřiměřeným. Přiměřenost zásahu do života cizince je totiž vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs

147/2016
na www.nssoud.cz).

-

30,

dostupný

28. Důvodem, který v daném případě vedl správní orgány k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, byla v posuzovaném případě skutečnost, že žalobkyně jednak opakovaně spáchala trestný čin porušování práv k ochraně známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle ustanovení § 150 odst. 1 trestního zákona, jednak spáchala zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle ustanovení § 283 odst. 1, 2 písm. a) a odst. 3 písm. b) a c) trestního zákoníku. Žalobkyně se tedy v případě posledně zmíněného zločinu dopustila společně s dalšími osobami jednání, kterým naplnila kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve třetím odstavci) trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již typovou společenskou škodlivost tohoto kvalifikovaného trestného činu je přitom nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména právě ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedeným ustanovením. Tohoto jednání se žalobkyně nadto dopustila úmyslně, po dobu několika měsíců, ve velkém rozsahu, za účelem dosažení zisku, navíc v rámci organizované skupiny, kdy prodej omamných a psychotropních látek probíhal pouze rakouským odběratelům, kteří je vyváželi z České republiky do republiky Rakousko, a to k prodeji ostatním uživatelům či pro vlastní spotřebu. Stejně tak výše trestu uloženého žalobkyni (osm let a šest měsíců odnětí svobody) a její zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou svědčí o konkrétní společenské škodlivosti jednání žalobkyně s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, které trestní soudy při svém rozhodování zohlednily.
29. Krajský soud pak v tomto ohledu poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval právě otázkou zrušení trvalého pobytu z důvodu odsouzení cizince za účastenství na trestných činech nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem byl přitom cizinec odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání šesti let, přičemž při posouzení a hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života závažnost jeho trestné činnosti a z toho plynoucí zájem na ochraně veřejného pořádku nepřevážila ani skutečnost, že tento cizinec měl na území České republiky manželku a dvě nezletilé děti. Skutkové okolnosti uvedené věci jsou přitom obdobné okolnostem daným v nyní souzeném v případě, a tedy i závěr, k němuž Nejvyšší správní soud v této věci dospěl, je na případ žalobkyně plně přenositelný. V nyní posuzované věci se nadto žalobkyně dopustila závažnější trestné činnosti a byl jí trestními soudy vzhledem k okolnostem daného případu uložen trest odnětí svobody ve vyšší výměře. Ani ve světle shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu proto krajský soud nemohl dospět k odlišnému závěru.
30. S ohledem na závažnost trestné činnosti, které se žalobkyně na území České republiky dopouštěla (v podrobnostech k tomu viz výše), proto krajský soud uzavírá,

že žádný z důvodů uváděných žalobkyní není takové intenzity, aby převážil zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu, a odůvodnil tak přehodnocení závěrů žalované ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Krajský soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně přiměřeným a se závěry správních orgánů obou stupňů se v této otázce ztotožnil.

31. Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud uvádí, že žalobkyně si měla a mohla být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědoma veškerých možných následků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak právě i v rovině důsledků plynoucích ze zákona o pobytu cizinců (srovnej nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu, jakožto nejvyšší formy pobytového oprávnění na území České republiky.
32. Žalobkyně dále nesouhlasila ani s tvrzením správních orgánů, že zrušení povolení k trvalému pobytu jí nebrání v možnosti požádat o udělení nižšího pobytového oprávnění. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně mimo jiné uvedlo, že žalobkyně může po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody požádat o přechodný pobyt na sloučení s dcerou za předpokladu, že jí dcera bude svěřena do péče. Zrušení trvalého pobytu žalobkyně z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku dle žalované bez dalšího neznamena, že v případě žádosti o nižší pobytové oprávnění nebude žalobkyni vyhověno. K těmto námitkám krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého „mělo-li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení nižšího pobytového statusu (bude-li mu vůbec udělen...) pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince nelogicky přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu žádosti o nižší pobytový status nebrání. Jinak řečeno, tato část § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců by se stala nadbytečnou. Zákonodárce vložení této části do § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců naopak předpokládal, že zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ (...) Stěžovatel si rozhodně sám svůj pobyt na území České republiky upravit nemůže, může o to jen požádat. To ale ještě neznamena, že mu bude tento nižší pobytový status udělen“. V tomto ohledu tedy je třeba korigovat výše vyslovené závěry správních orgánů, nicméně je zřejmé, že takto koncipovaná argumentace nebyla nosným důvodem pro rozhodnutí správních orgánů, a tedy ani nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

33. Nedůvodnou krajský soud shledal také námitku nepřípustného zásahu do práv dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte, která sama předpokládá, že může dojít k faktickému

oddělení dítěte od rodičů, a to např. v případě deportace (čl. 9 odst. 4). Samotné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně přitom v žádném případě nenahradilo rozhodnutí nezávislého soudu, jímž by došlo k oddělení dítěte od matky ve smyslu čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, jak žalobkyně naznačovala v podané žalobě. Součástí spisové dokumentace je vyjádření Městského úřadu Znojmo ze dne 18. 11. 2011, zn. MUZN 111659/2011, v němž tento sdělil, že na žádost žalobkyně po jejím vzetí do vazby byla nezletilá dcera předána do péče Dětského centra ve Znojmě. Zároveň vzhledem k tomu, že bylo zřejmé, že vazba žalobkyně bude patrně dlouhodobá, byla nezletilá nejprve na základě usnesení o předběžném opatření Okresního soudu ve Znojmě ze dne 14. 2. 2011, sp. zn. Nc 1702/2011, svěřena do péče sestry žalobkyně a následně, z důvodu vycestování sestry žalobkyně zpět do Vietnamu, byla nezletilá usnesením o předběžném opatření Okresního soudu Praha-západ, sp. zn. 11 P 68/2011, předána do péče KÚ v Kolíně. Poměry nezletilé dcery žalobkyně tak vždy upravil příslušný soud, přičemž tato se nyní nachází v pěstounské péči. Krajský soud je přesvědčen, že shora popsáním způsobem nemohlo dojít k zásahu do práv nezletilé dcery žalobkyně ve smyslu uvedené Úmluvy.

34. S ohledem na výše uvedené krajský soud závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, věcně správné, a tudíž zákonné. Zákonné podmínky pro rozhodnutí žalované o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně byly ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců naplněny, přičemž ani zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně nebyl, především s ohledem na závažnost její předchozí trestné činnosti, shledán nepřiměřeným. Postupem správních orgánů obou stupňů tak nedošlo k porušení žádných ustanovení zákona o pobytu cizinců, Úmluvy o ochraně lidských práv ani Úmluvy o právech dítěte.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu